

N i s s e n
p a a
H a s t r u p .

Fortælling

o m

hvorledes en Nisse forærede Hastrup Herremand en Ring, og hvorledes den blev til stor Ulykke.

Pris: 25 Øre.

Jul. Strandbergs Forlag.
Kjøbenhavn
1936.

Faas i Boghandelen, Vingaardstræde Nr. 18, Stuen.

Kjøbenhavn C. — Berh. Wennstrøms Bogtrykkeri.

I Vejle Amts nordlige Hjørne ligger Gaarden Hastrup, omgivet af Skove og Enge, hvor de vilde Skovduer kurre, og hvor Storcken spanker om for at fange den dovne Frø; ikke langt fra Gaarden breder en lille Sø sin blanke Flade under de skyggende Egetræers Kroner, der afspejle sig i dens klare Vand og ude i Søen selv, adskilt fra Bredden ved et Bælte af Rør og Siv ligger en Holm, bevoxet med lave Buskvæxter og Græs, men engang bærende den stolte

Ridderborg Hastrup med al dens Glimmer og Herlighed. Det er mange Herrens Tider siden den stod der, ja saalænge siden, at man knapt veed, hvad Landets Konge dengang hed, men staaet der har den, derom vidner de enkelte røde Murbrokker, som endnu af og til findes paa Holmen, og som sandsynligvis ere Resterne af den engang saa mægtige Borg.

Og om Natten, naar Alt er stille, naar Maanen sejler hen over den Skyfri Himmel eller naar Stormen jager Skyerne foran sig som en Flok flygtende Ravne, kan man tydeligt

Side 3.↑

høre Lyden af Hammerslag dernede under Søens Bund; det er Nisserne, som arbejde, eller ogsaa man kan se Vandet flyde og boble tæt ved Øen, som om Nogen oprørte det fra Grunden, det er Nøkken, der raser dernede og prøver sin Styrke med de snilde, troldomskyndige Nisser. Thi dengang Borgen blev bygget for mange, mange Aar siden, boede Nøkken i Søen og Nisserne paa Holmen og gode Venner var de ikke, hvad der da ogsaa hidførte Borgens fuldstændige Undergang, og herom fortæller Sagnet Følgende:

Det kan vel være saadan en 4—500 Aar siden, at Hasting Borg, der altsaa, som fortalt, laa paa Holmen ude i Søen, ejedes og beboedes af en drabelig og mandhaftig Ridder ved Navn Niels. Mandelig og ordholden var han, og man skulde spørge viden om Land, for at finde hans Lige. Søen var dengang større end nu og dybt nede paa dens Bund i ukjendte mægtige Hvælvinger boede en Nik eller Nøkken, som Nordmændene kaldte ham, en besynderlig Mand med et langt Skjæg og med en Lyster eller et Aalejern i Haanden. Stedse og altid laa han i Strid med Dværgkongen, som boede under Borgen tilligemed alle sine Undergivne og ejede en uhyre Skat af Guld Perler og Diamanter, som Nøkken gjerne vilde have Fingre i, hvad han imidlertid ikke havde kunnet opnaa, da Dværgene forsvarede den baade med List og med Magt. I mange Aar havde de kæmpet om den, indtil endelig den afgjørende

Side 4.↑

Kamp fandt Sted paa vor Fortællings Tid og som skulde bestaa i en ligefrem Tvekamp imellem Nøkken og Dværgkongen.

Udsigterne vare imidlertid ikke de bedste for denne Sidste, og han begav sig derfor en Aftenstund til Ridder Niels og bad om hans Hjælp og Bistand, til Gjengjæld lovede han ham en smuk og sjelden Ring af det fieneste Guld. Ridder Niels fattede Medlidenhed med den lille Dværgekonge, der saa ydmyg stod for ham, og han lovede at være tilstede den følgende Dag ved Solopgang, til hvilken Tid Tvekampen skulde finde Sted, hvorefter Dværgkongen igjen sank ned i Jorden,

meget tilfreds over det Løfte. Tidlig den følgende Morgen, just som Solen brød frem over Horisonten, stod Ridder Niels ved Søen og saae nu en mætig Ørn svæve højt oppe i Luften lige over en Gjedde, der laa stille imellem Sivene. At det Dværgeren og Nøkken, som vilde kjæmpe under disse Skikkelser, begreb han strax og saae nu kort efter at han var kommen tilstede, hvorledes den store Ørn med Lynets Fart slog ned over Gjedden, borede sine Klør i dens Ryg og forsøgte at trække den op af Vandet. Gjedden var den imidlertid for stærk og for tung; istedetfor at blive trukket tilvejs, trak den Ørnen tættere og tættere ned imod Vandet og tilsidst saa langt ned, at dens Vinger laa fladt mod Overfladen. Da udstødte Ørnen et klagende Skrig og saae paa Ridderen med sine smukke gule Øjne.

Side 5.↑

Uden at tøve, vadede Ridderen ud i Vandet imellem Sivene, stødte sin Lyster i Fisken, greb den ved Halen og trak den i Land, hvorved Ørnen, der vedblev at holde fast, flere Gange kom under Vandet. Han trak dem derpaa Begge hen under et Træ, gjorde sin Lyster los og ventede nu paa hvad der vilde komme.

Ørnen begyndte strax Kampen paany, idet den bestræbte sig for at flyve bort med Gjedden, men denne var for tung, hvorefter den strax løsnede sine Klør af dens Ryg, og i samme Øjeblik vare Begge forvandlede. Foran Ridderen stod nu den lille Dværg og den kæmpehøje Nøkke, Dværgeren med et hoverende stolt Udtryk, Nøkken sørgmodig og nedslaaet.

„Se, nu er du min Undersaat!“ lo Dværgeren, „baade du og alle dine Undergivne i den dybe Sø. Ej havde du tænkt dig et saadant Udfald, og Skatten faar du slaa af Tankerne for dennesinde.“

„Ja!“ svarede Nøkken, „men din Træl er jeg dog kun for et Tidsrum af 100 Aar; aldenstund du ikke formaade at føre mig bort med dig; havde denne Ridder ikke været din tro Ven og Hjælper, havde det aldrig sket, men jeg skal huske ham, han skal ikke have spillet mig det Puds for Intet.“

„Truer du!“ raabte Dværgeren, „nu vel, saa hør da din Herres Bud! jeg forbyder dig og alle dine nogensinde at tilføje ham eller

Side 6.↑

hvad hans er, det mindste Onde. Ve dig, om du er ulydig.“

Nøkken bøjede sig ydmyg mod Jorden. „Jeg skal adlyde for 100 Aar,“ sagde han, „saa kommer Turen til mig.“

„Og dig, Ridder Niels!“ vedblev Dværgeren, „giver jeg her Ringen, som jeg har lovet dig. Frygt ej for Nøkken, han skal intet Ondt kunne tilføje dig.“

Ridderen tog den prægtige Ring og takkede meget, men Nøkken sagde:

„Saa vil jeg ogsaa lægge min Gave til Dværgens, thi det kan Ingen forbyde mig. Saa vid da, Ridder Niels, at den Ring skal vorde din Død og bringe Jammer og Fordærvelse over Hastrup Borg, saalænge den forbliver i din Æts Værge. Aldrig har jeg været dig fjendsk, men du har handlet slet imod mig for Gunst og Gave, og saa retfærdig er Skjæbnen, at Gjengjældelsen engang vil ramme dig og dine.“

Med disse Ord forsvandt han tilligemed Dværgen, og Ridderen vandrede sær kummerfuld tilmode ind i sin Borg med den kostbare, farlige Gave. Imidlertid svandt hans Frygt snart, thi han kunde aldrig tro, at Nøkken kunde have saadan en Magt, nu han var underlagt Dværgene, som vare ham Frelse og Frihed skyldig. Han slog det derfor hen i Spøg og tænkte paa den store Tjeneste, han havde vist Dværgkongen.

Side 7.↑

Han havde desuden Grund til at være ret lykkelig. Han havde to Børn, en Søn og en Datter; Sønnen hed Tofte Nielsen og ejede Kastkjærgaard i Vardeegnen, og Datteren var den skønne Jomfru Ellen og var trolovet med Jep Vildsøn til Kjelkjær ved Vejle, en brav, smuk og retskaffen ung Mand, der tidligere havde været Ridderens Væbner, men nu var bleven sin egen Herre.

Saa begav det sig nogen Tid efter, at han roede over Hastrup Sø med sin Brud og Svigerfader, da Talen faldt paa den anstundende Bryllup, og sagde han da i Spøg saalunde:

„I maa forære min Brud den smukke Guldring I bærer paa Fingeren, jeg tykkes saare vel om den og tror, den vil bringe os Lykke!“

Men det var netop den samme Ring som Dværgkongen havde givet ham.

Da var det som om en Stemme tilhviskede ham, at Jep Vildsøn kun sagde dette for at haane ham, og vred svarede han da:

„Hvad angaar den Ring dig, Jep Vildsøn; vil du spotte mig eller tror du ej, jeg formaar at udrede Brudeudstyret til min Datterlil!“

Jep Vildsøn blev rød i Hovedet. Blodet foer ham op i Tindingerne.

„Hvad berettiger Eder til at tale saalunde til mig!“ sagde han, „fordi jeg i Spøg beder om Ringen til Eders Datter, min trolovede Brud, man skulde næsten tro I havde stjaalet den.“

Side 8.↑

Ridderens Øjne tindrede ved disse Ord, og det forekom ham, som om Nøkkens haanlige Latter lød fra Vandet ved Baadens Side.

„Far til Helvede, dumme Dreng,“ raabte han, „tag

det og glem ikke, at det var Ridder Niels til Hastrup, som gav dig det.“

Med disse Ord gav han Jep Vildsøn et Slag i Hovedet med Aaren, saa han tumlede bagover, men var næsten i samme Øjeblik igjen paa Benene, drog sin Dolk og vilde have stødt Ridderen ned, om ikke Jomfru Ellen havde kastet sig imellem dem.

„Det er min Fader, Jep!“ raabte hun, „glem ej det.“

„Lad ham kun komme,“ raabte Ridderen fnysende af Vrede, „jeg blæser ad den Patteunge og hermed er Slægtskabet ude, og aldrig skal du blive hans Hustru, før skal jeg dræbe dig lige for hans Øjne.“

Jep Vildsøn stak Dolken i Skeden. Vreden var forbi i samme Øjeblik som Ellen havde bedt ham erindre, at det var hendes Fader; uden at mæle et eneste Ord mere, stødte han Baaden imod Kysten, sprang i Land og vendte sig derpaa mod Ridder Niels.

„I skal snart erfare, at jeg ingen Patteunge er,“ sagde han, „og liden Ellen skal blive min Hustru, om jeg saa skal hente hende over Eders Lig, mærk Jer det, Ridder Niels.“

Derpaa gik han hen til Landingsstedet og raabte til Taarndvægteren, at han skulde sige til hans Folk, at de skulde følge efter

Side 9.↑

med Hestene, han gik selv i Forvejen, og efterat have omfavnet Ellen gik han over Broen iland. Ridderen standsede ham ikke, og hans Mænd drog hjem i Fred uden Forulempelse.

Omtrent en Maaned efter gik han, pønsende paa, hvorledes han skulde indtage den stærke Borg, ved Kjelkjær Mølledam, da der pludselig stod en Nøkke for ham.

„Bliv ej bang,“ sagde denne til ham, „jeg er Nøkken fra Hastrup Sø og veed, i hvilken Vaande du befinder dig. Du skal imidlertid ej være bedrøvet i Hu, jeg vil hjælpe dig at indtage Borgen. Vær i Morgen tidlig med dine Mænd og Venner ved Hastrup, jeg skal da tage det saa, at otte Baade skulle være ved det søndre Land, saadan at I kan komme over til Øen og lad mig da om Resten; men den Dag i Morgen maa det være, thi Dværgen er netop fraværende den Dag for at slaas med Dværgene i Thyregod Høje, som Dværgkongen vil underlægge sin Magt; jeg er derfor istand til at hjælpe dig, naar du blot er bestemt tilstede.“

Med disse Ord forsvandt han, og Jep Vildsøn samlede strax samme Dag sine Venner og Naboer fra Engelsholm, Haraldskjær og Faarup og drog om Natten ad Hastrup til.

Aarle den følgende Morgen var han ved det søndre Land, gik i Baadene, som ganske rigtigt var tilstede og stod ved Solopgang foran Borgen ved Taarnets Fod, just som Hr.

Side 10.↑

Niels traadte op i det og saae, hvilken Fare der truede ham.

Borgen var imidlertid saare stærk og ikke saa let at indtage. Det stor Taarn havde mange Skydehuller, og Vinduerne, der vare stærkt tilgittrede, laa helt nede ved Vandskorper Indgangen var paa Midten, men Ingen kunde naa den, da den sad højt oppe og Stigen, som førte op til den, ovenikjøbet vart trukket op.

Ridder Niels havde derfor ingen Grund til at være videre bange, aldenstund Belejrerne hverken havde Stormstiger eller andre Belejrings-Redskaber; han kunde desuden vente Hjælp fra sine mange og mægtige Venner, der snart vilde faa Nys om Sagen og ile ham til Undsætning. Han traadte derfor hen til et af Skydehullerne og begyndte at udskjælde Jep Vildsøn og hans Folk for Ransmænd og Røvere og indbød dem haanligt til at løbe Pandern imod Taarnet for at se hvem der var stærkest.

Belejrerne toge imidlertid, hvad de kunde faa, og plyndrede Staldene og Udbygningerne da de saae at de umuligt kunde faa Taarnet, hvorover Ridder Niels harmede sig i den Grad, at han overdængede Jep Vildsøn med endnu værre Haansord end før. Men pludselig holdt han inde og stirrede forfærdet ud gennem Skydehullet, — thi op af Søens brusende og skummende Vande steg den kæmpestore Nøkke med sin frygtelige Lyster eller Fork i Haanden og traadte helt hen til Taarnets Fod.

Side 11.↑

„Tak for sidst, Ridder Niels!“ lo han, „nu kommer jeg! I hjalp Dværgekongen imod mig, jeg satte derfor Splid imellem Eder og Eders Svigersøn og hjælper nu ham, for at hævne mig paa Eder. Dværgene skal I ikke vente paa, de ere borte, og Eders Taarn skal jeg snart jevne med Jorden. Rigtignok tør jeg ikke røre noget Levende, som tilhører Eder, men dette Taarn er ikke levende og jeg vil nu engang forsøge, hvem der er stærkest, enten det eller min Lyster, jeg tror min Lyster.“

Og idetsamme gav han Taarnet et saadant Slag, at det revnede fra Øverst til Nederst.

Da Ridderen saae dette, gav han Befaling til at nedlade Stigen og frelse sig som man bedst kunde, idet han tillige raabte, at han vilde overgive Borgen til Jep Vildsøn, men Nøkken vedblev at slaae saa drabeligt paa Taarnet, at den ene Sten løsnede sig efter den anden, indtil endelig det ene store Stykke styrtede ned efter det andet. Alle Levende flygtede nu ned ad Stigen, Ridderen sidst, men just som han satte Foden paa Jorden, brast Taarnet sammen over ham og knuste ham paa Stedet.

Nu var Jep Vildsøn Sejrrherre, men Jomfru Ellen nægtede ham sin Haand og gik i Kloster, hvorefter hendes Broder skjænkede Øen til Riber Bisp, men

Ringen tog han af den Dødes Finger og beholdt den i sin Familie. Bispem solgte igjen Øen og omliggende Marker til en anden Herremand, der opbyggede Borgen igjen,

Side 12.↑

men længere ind paa Holmen af Frygt for den frygtelige Havaand.

Der gik nu henved hundrede Aar efter den Tid, og Hastrup Borg kom nu til at tilhøre en Mand, der hed Peder Skram og som var en Ætling af Tofte Nielsen. Ringen havde han arvet, uden at være vidende om at den vilde bringe Ulykke over Hastrup, hvilken Borg han valgte til Opholdssted uagtet han ejede fire andre prægtige Gaarde.

I flere Aar gik Alt vel; hans Rigdom forøgedes, Sundhed og Lykke fulgte ham, og Alle talte kun om den rige og tilfredse Peder Skram til Hastrup.

Saa var det en Nat, da han var paa Rejse, at hans unge Frue laa vaagen og tænkte paa, hvor god God dog havde været mod dem og givet dem al den Herlighed og Velsignelse, da hun pludselig saae en lille Dværg staa midt paa Gulvet i Soveværelset. Maanen kastede sine Straaler ned paa ham gjennem de blyndfattede Vinduer og oplyste ham fuldkomment. Forskrækket greb hun Krucifixet, som hang paa Væggen, men Dværgeren fortalte hende i en bedrøvet Tone, at han i mange Aar havde boet under Borgen, til hvilken hans Skjæbne var knyttet, og at Borgen, nu svævede i stor Fare. De hundrede Aar vare forlængst forbi, Nøkken var ham ikke længere underlagt og pønsede nu paa at ødelægge Borgen, for derved at tvinge Dværgerne til at komme ned til Søen, hvor han var den Mægtigste og da gjøre dem til

Side 13.↑

sine Trælle efterat have bemægtiget sig deres Skat. Han bad derfor den unge Frue saa mindelig om, at overtale Hr. Peder Skram til at kaste Ringen fra sig og derefter bad han hende om at opbevare deres bedste Skat, som de saa gjerne ønskede at frelse. De havde nemlig isinde at tilbyde Nøkken saameget Guld som han kunde bære, for at faa ham til at forsvare Søen, thi kun naar han vilde, kunde man slippe over den, og en frygtelig Fjende vilde netop angribe Borgen.

Fruen lovede det, og strax efter kom tolv Dværge, satte en stor Lerkrukke paa Gulvet, hvorefter dette mærkelige Syn forsvandt.

For Andet antog den unge Frue det nemlig ikke og lagde sig til at sove, men om Morgenen, da hun vaagnede stod Lerkrukken paa Gulvet og overbeviste hende om, at det var den rene Sandhed, og hun besluttede derfor at holde sit Løfte og hjælpe

Dværgene. Hun prøvede paa at løfte Krukken, men den var altfor tung, saa hun maatte tilkalde to Piger, hvorefter de skjulte den i Sengehalmen ved Hovedgjærdet, saa at man ikke saa let kunde finde den. Desuagtet var det hende umuligt at udfinde hvilken Fjende der vel kunde true Borgen, thi Kong Frederik regerede i Ro og Fred, Kristjern den Anden sad i Fængsel og anden Fjende af Landets Ro og Velvære kunde hun ikke tænke sig.

Som hun en Dag tænkte mere end sædvanlig herpaa, kom Hr. Peder Skram hjem og

Side 14.↑

fortalte nu, at Kong Frederik var død, og at Landet ingen Konge kunde faa, da Biskopperne modsatte sig Valget af hans ældste Søn, fordi han bekjendte sig til den protestantiske Lære, der dengang fandt større og større Indbpas i Landet. Hun blev nu meget forfærdet, men fortav dog hvad hun havde set og hørt, fordi hun frygtede for, at hendes Husbond rimeligvis uden videre vilde tømme Lerkrukken, hvad der vilde skaffe ham Dværgene til Fjende, hvorimod hun indtændig bad ham om at skille sig ved Ringen, idet hun fortalte ham det gamle Sagn om den, ifølge hvilket den bragte sin Ejer Ulykke; men Peder Skram lo højt og sagde, at Ringen vilde han bære paa sin Finger saalænge han levede, og hermed var Sagen tilende for den Gang.

Kort efter udbrød en frygtelig Krig. De tyske Hansesteder landsatte en stor Hær paa Sjælland, Borgere og Bønder modtog Fjenden med aabne Arme og Elendigheden steg til det Højeste. I Jylland rejste Bønderne sig mod Adlen under Anførsel af Skipper Element, der gjorde stormende Fremskridt og skjændte og brændte hvor han drog frem. Den unge Frue blev mere og mere ængstelig og fik endelig i Begyndelsen af Oktober et nyt Besøg af Borgens underjordiske Venner. Dværgkongen viste sig nemlig en Nat for hende, og fortalte, at Nøkken i Førstningen var gaaet ind paa deres Forslag om at tage saameget Guld som han

Side 15.↑

kunde bære, men ved at efterse deres Rigdomme havde han snart opdaget, at de bedste Skatte vare borte eller skjulte, og var da blevet saa vred, at han svor paa, at Borgen skulde jevnes med Jorden ligesom den Gang for mange Aar siden. Forfærdet havde de nu tilbudt ham den rige Skat de havde skjult hos ham, men han gaaet sin Vej, idet han raabte, at han ikke vilde have Noget med dem at bestille. Borgen skulde jevnes og Dværgene tvinges til at komme ned til Søen, hvor han da vilde gjøre dem til sine Undergivne, om han saa skulde kjæmpe med dem i tusinde Aar. Han bad derfor Fruen om at kaste Kukkens Indhold i Vandet paa det mest truede Sted, da det saa dog

kunde være, at Nikken i det sidste Øjeblik lod sig bevæge til at forsvare den truede Borg. Da han havde givet hende dette Raad forsvandt han gennem Gulvet ned i sine Underjordiske Hvælvinger.

Peder Skram havde imidlertid sluttet sig til den øvrige Adel og var draget imod Skipper Clement, men han kom hurtigere tilbage end han havde ventet. Skipper Clement slog de adelige Herrer i et Slag, og trængte nu ustandselig frem i Spidsen for en stor og talrig Hær.

I Slaget havde Peder Skram skiftet Hug med Skipper Thomas fra Ringkjøbing og saaret ham dybt i Skulderen, da raabte denne:

„Det Hug skal du komme til at betale, Peder Skram, vi ses paa Hastrup!“

Og det lod til at man vilde holde Ord, thi

Side 16.↑

stedse nærmere væltede Bøndernes Hær, overalt modtagen med Jubel af Almuen; brændende Herregaarde, nedstyrtede Borge betegnede dens Vej, og snart stod den i Nærheden af Varde i Uoverskuelige Skarer.

Nu syntes Fruen, det var paa Tiden at fortælle sin Husbond, hvad Dværgekongen havde sagt; først lo han, men da hun viste ham Krukken, blev han helt betænkelig. Han undersøgte den og fandt, at den var fyldt med Guld og Ædelstene, hvoraf nogle vare saa store som Spurveæg, og saa ihye var denne Skat, at han strax sagde, at den skulde Dværgene aldrig faa tilbage, om han saa skulde kjæmpe med dem Aar ud og Aar ind.

„Ring kan den fordømte Nøkke derimod gjerne faa,“ sagde han, „den gider jeg ikke bære længer paa min Finger.“

Med disse Ord gik han og hans Hustru op i Taarnet og her tog han Ringen af sin Finger og kastede den med al Magt bort fra sig. Men paa et Træ ved Søen sad en Ravn, der løftede sine Vinger da den saae Nogen paa Taarnets Tinde; dens skarpe Øje opdagede strax den blinkende Ring, som et Lyn greb den den i sit Næb og fløj nu udover Heden med den.

„Ak,“ græd den unge Frue, „der kan du se, Nøkken vil ikke have den tilbage; lad os før kaste Krukken ud til ham, ellers ere vi fortabte.“

„Snak!“ raabte Peder Skram, „Fjenden

Side 17.↑

er endnu langt borte, naar han er i Nærheden er det tidsnok at tale nærmere om den Sag.“

Nu gik Resten af Oktober Maaned og Halvdelen af November. Der kom endnu ingen Fjende, ja man talte endog saa smaat om, at han enten maatte være bleven slaet af de adelige Tropper eller havde forandret sin

Marsch til andre Egne. Saameget var vist, at han viste sig ikke for Borgen.

Peder Skram lo.

„Kan du se,“ sagde han til sin Hustru, „de sejge Hunde tør ikke angribe Hastrup Borg, de komme ikke, og Skatten bliver i mit Værge.“

Da viste de første Kolonner af Skipper Thomas Hær sig pludselig en Morgen ved Søens nordlige Side. Den ene Deling marscherede op efter den anden og tilsidst saae man kun en uhyre Mængde bevæbnede Mænd i en Halvkreds om Søen.

Det var Halvdelen af Almuens Hær under Anførsel af Skipper Thomas fra Ringkjøbing, den samme, som havde lovet at besøge Hr. Peder paa Hastrup. Som en brændende Strøm var han trængt igjennem Vardeegnen og havde tilladt sine vilde Krigsmænd alle Voldsomheder undtagen Mord. Thi naadig og mild var han mod de Overvundne, og aldrig plettede en Niddingsdaad hans Navn. Desto besynderligere var det at han var frygtelig opbragt Peder Skram, som han vilde lade koge i sydende Beg, om han fik fat paa ham, thi han kunde ikke glemme det dybe Hug i Skulderen.

Side 18.↑

Paa Borgen traf man nu alle Foranstaltninger til Modstand, thi Peder Skram havde hørt Skipper Thomas frygtelige Trudsel og vidste, at han var Mand for at holde Ord. Han havde derfor ladet alle Baade paa en nær, som blev bragt op til Gaarden, opbrænde eller ødelægge, saa man ikke saa let kunde iværksætte en Overgang fra Søens modsatte Bred, og da han vilde være forberedt paa Alt, havde han ladet alle de nederste Vinduer tilmure, saa Adgang derigjennem ligeledes var Enhver forment. En uhyre Grusdyngge var kastet op indvendig for Porten og standsede al videre Fremtrængen, om man skulde sprænge den, og Proviant var saa rigelig tilstede, at der ikke kunde være Tale om en Udsultning. Vaabnene vare i udmærket Stand, store Kjedler med Vand stod over Ildstederne Nat og Dag for, dersom Fjenderne trængte over, da at kunde bringes i Kog og gydes ned over dem, og højst oppe paa Taarnets Tinde og bag de højere værende Aabninger og Belejrede da kunde kaste ned over Bønderne, naar de nærmede sig Taarnets Fod.

Alt var i ypperlig Stand; Skipper Thomas vilde faa Brug for alle sine Tænder, om han skulde knække den Nød og gjerne kunde det være, at han mistede nogle af dem ved samme Lejlighed.

Peder Skram var derfor i godt Humør og lod jævnlig store Portioner Saltmad og mæg-

Side 19.↑

tige Kummer Øl uddele til sine Mænd, og i de klare Novemberrætter, naar Maanen stod blank og stolt paa Himlen, steg nogle af de Dristigste, der ikke frygtede

for Skuddene fra Armbrystbuerne, op paa Taarnets Tinde og sang følgende Spotteviser:

Den Bondemand er sig en usselig Træl,
Knap værd er han Føden, knapt værd slaa ihjel.

Han plyndrer og røver, det er al hans Færd,
Han bruger en Plejel for Øxe og Sværd.

Han kryber i Skjul, naar det gjælder hans Liv,
Hvad eller bag Skjorterne alt paa sin Viv.

Hans Brynje er Vadmel, hans Sporer af Træ,
Hans Skjold er som Harens at krybe i Læ.

Og vide da skalst du, du uselige Mand,
At rømme du skalst ud af Rige og Land.

Og Hjul skalst du klæde, din syndige Krop
Til Ravne og Krager i Galgen skal op.

Saaledes sang de vilde, hovmodige Krigere fra Taarnets Tinde. Vinden bar Ordene ud til de omgivende Bønder, der besvarede dem med frygtelige Trudslar, men ikke formaaede at angribe, da de ikke kunde slippe over den dybe Sø.

De havde imidlertid omringet Borgen fra alle Sider langs med Søen, idet de vare gaaede over Aaen mere vestlig. Den sydlige Bred var kun et godt Stenkast fjernet fra selve Borgen, og Thomas begyndte nu strax at udfylde Søen med Sten og Jord. Hver Dag blev Pladsen

Side 20.↑

smallere, og Peder Skram indsaa snart at han maatte gribe til andre Forholdsregler om han skulde tilintetgjøre Opførelsen af en saadan Overgang.

Han besluttede sig derfor til at nedsænke Skatten, efter sin Hustrus Raad, paa det mest truede Sted. Rigtignok gjorde det ham ondt at maatte skille sig fra de uhyre Rigdomme, det skinnende Guld og de blinkende Diamanter og Ædelstene, men der var intet andet at gjøre, han maatte se at hverve Nøkken til Bundsforvant og han vidste jo, hvad han forlangte for sin Hjælp.

Han lod derfor en Nat baade sig og en af sine Svende hejse ned fra Taarnet tillige med Skatten og sænkede den nu i Dybet imellem Landet og Øen, hvorefter han igjen blev hejset op tilligemed Svenden, hvem han havde taget med for bedre at kunne tumle den uhyre tunge Lerkrukke.

Thomas fortsatte imidlertid Arbejdet som han havde begyndt, og i faa Dage var man allerede naaet saa vidt, at Halvdelen af Dybet var udfyldt. Rigtignok vare mange af hans Mænd faldne for de Belejredes Skud, men hver Dag strømmede ny Skarer til, saa Hæren stadigt voxede trods Mandefaldet, hvorfor han ogsaa blev sat istand til at fortsætte Arbejdet med endnu

større Kræfter.

„Hr, Peder skal koge i Beggryden,“ sagde han vildt, „jeg har lovet det og jeg skal holde det.“

Opmuntringer behøvede han ikke at an-

Side 21.↑

vende. Rygtet om Peder Skrams højst utrolige Rigdom var gaaet Landet viden om, man vidste at Borgen gjemte umaadelige Skatte, og de gridske Bønder glædede sig alt til at ufortrødent i flere Hold Dag og Nat, fældede Træer fra de nære store Skove og slæbte store Sten til, som de da alt styrtede i Søen og hvoraf de dannede en solid Overgang.

Desto større var Skipper Thomas Vrede, da han en Morgen saae alt sit Arbejde ødelagt. Om Natten havde en voldsom Strømning i Søen revet Dæmningen bort og spredt den rundt omkring til alle Sider. Søen var igjen fuldkommen fri og Bondehæren ikke kommen et eneste Skridt videre; hvilket var saameget desto ærgerligere som Stormstigerne allerede var tømrede og bragte tilstede for at sætte til.

Peder Skram gned sig tilfreds i Hænderne, da han saae det, thi nu begreb han at Nøggen vilde forsvare Borgen, efterat have faaet den nedsænkede Skat.

„Lad dem nu kun komme, om de kan,“ lo han, „inden Maaneden er omme, kommer Hjælpen fra Holsten og da skal vel disse sammenløbne Bønder splittes som Avner for Vinden.“

Og det lod næsten til han vilde faa Ret, thi Strømmen blev stærkere og stærkere Time for Time, og tilsidst var det som om en Aa løb gennem Søens søndre Side.

Skipper Thomas gjorde Alt for at bringe en ny Dæmning tilveje, men forgjæves;

Side 22.↑

Strømmen førte strax alt Nedsænket med sig, og Bøndernes Anfører saae sig afskaaret fra al Tilnærmelse.

Peder Skram vedblev fra sin Side at overdænge Bønderne med Skud fra Borgen, og Mandefaldet var stundom saa stort, at Thomas blev ængstelig og trak sine Folk udenfor Skudvidde, hvorved han kom endnu længere bort fra den belejrede Borg.

Da Belejrerne troede Borgen udsultet, lod Peder Skram hver Dag en Ged græsse paa Fæstningsvolden til Harme for de sultne Krigere udenfor.

Samtidig hermed naaede foruroligende Rygter ham om Ankomsten af en stærk vel udrustet Hær, der vilde komme fra Holsterland og blive ført af den store Feltherre Johan Rantzau, og han søgte derfor ad andre Veje at naa Borgen før han selv blev angrebet af den ny Fjende.

De Efterretninger han hørte ved de talrige Spejdere,

han udsendte, vare desuden kun lidet trøstende. Almuen var slaaet og tvunget til Underkastelse flere Steder, hans Ven og Forbundne Skipper Clement havde lidt flere Tab, og Adelen sluttede sig endnu fastere sammen og strømmede til fra hele Riget.

Det samme havde Peder Skram faaet at vide gennem et Par Fanger, han havde opsnappet og foranstaltede nu et stort Gilde for sine Folk, hvor det gik lystigt til den hele Nat til langt ud paa Morgenstunden, og hvor man

Side 23.↑

sang den ene Nidvise efter den anden om Thomas og hans Folk.

Da var det en maaneklar Nat, at den unge Frue igjen laa og slumrede i sit Kammers.

Udenfor var det tyst og stille, Stjernerne blinkede fra den ualmindelig klare Himmel, engang imellem foer et Stjernes kud ned mod Jorden, og nattevinden ruskede sælsomt i de visne Rørtoppe, som svajee frem og tilbage over det stille Vand.

Langt borte lød et uafbrudt Bulder, en summende Lyd som af en Bikube, det var Bøndernes Hær, hvor Alt var Uro og Forvirring.

Skipper Thomas havde modtaget Underretning om, at den fjendtlige Hær vilde være ved Borgen inden fjorten Dage og angribe ham, — om han da kunde forsvare sig imellem denne dobbelte Fjende blev en tvivlsomt Sag.

Den unge Frue laa just og tænkte paa, at Forløsningens Time snart vilde komme, da en sælsom lysnende Klarhed pludselig fyldte Stuen hvori hun laa.

Det var Dværgkongen, der kom som sædvanligt gennem det tykke Plankegulv.

„Alt er tabt,“ sagde han sørgmodig, „Borgen vil om kort Tid være i Fjendens Hænder!“

„Jesus Maria!“ raabte den forfærdede Borgfrue, „hvad sig du der?“

„Sandhed!“ svarede Dværgkongen, „den rene, frygtelige Sandhed. Nøggen vil vel forsvare Borgens søndre Side, hvor Skatten

Side 24.↑

ligger, men ikke den nordlige, og vi stakkels Dværge maa derfor forlade vort gamle Hjem og opsøge os et andet, hvor vi vil undgaa at blive hans Trælle til Dommedag.“

Den unge Frue kunde ikke holde sine Taarer tilbage.

„Er der da ingen Frelse?“ spurgte hun, „vil Nøggen ikke hjælpe os, naar vi giver ham alle de Skatte vi selv eje!“

Dværgkongen rystede smilende paa Hovedet. „Han er saa rig!“ sagde han, „at han har større Rigdomme i

en eneste Vanddraabe end ti saadanne Borge som Hostrup; Guld bruder han sig ikke mere om, nu er det os han haster efter og derfor maa vi afsted før Ulykken kommer. Derfor Farvel, forbered din Husbond paa Borgens Ødelæggelse og Undergang, det er Alt hvad jeg kan sige dig.“

Med disse Ord forsvandt han, og Fruen saae igjen kun den blege Maane skinne igjennem de smaa Vinduer.

Den næste Morgen fortalte hun sin Husbond om Dværgens Besøg, men han lo deraf og forsikkrede hende, at Hjælpen vilde komme inden 14 Dage var omme, og at Borgen med lethed kunde holdes saalænge; han gik hen til Vinduet og saae ud, men foer næsten forfærdet tilbage.

En stærk Frost havde tillagt Søen rundt om, kun den søndre Side var endnu aaben; Vandet løb om i Kredse paa det Sted hvor Skatten laa, det var Nøkken, som forsvarede den.

Side 25.↑

Et uhyre Jubelskrik lød fra Bøndernes Hær, da de saae det blanke Isbække, og man skyndte sig nu med at forberede Alt til en ny Storm.

Træer bleve fældede i Skoven, og Stormstiger og Skandsekurve lavede og slæbte ned til Søen og Alt var i fuldkommen Orden, for at kunne tages i Brug naar Isen var stærk nok til at bære.

Den følgende Nat frøs det endnu stærkere, Isen blev tykkere og tykkere, og tredie Dags Morgen gik de første Stormkolonner over og nærmede sig Taarnets Fod, slæbende Stormstigerne og Skandsekurvene med sig.

En frygtelig Kamp begyndtes.

Atter og atter stormede de rasende Bønder, men hvergang bleve de modtagne med Sten, Kastespyd, kogende Beg og Vand og nedstyrtede Bjælker. stormstigerne bleve knuste, Skandsekurvene splittede, men nye erstattede dem og stedse vildere og vildere blev Kampen.

Hr. Peder Skram var selv alle Vegne og opmuntrede sine Folk til Modstand.

„Kun Mod og Udholdenhed!“ sagde han, „og I vil se Hjælpen komme; vær tro imod Landets kaarede Konge, han vil belønne Eder.“

Det andet, tredie og fjerde Angreb bleve slaaet tilbage, Bønderne mistede en uhyre Mængde Folk, men talrige som de vare strømmede de stedse til paany, og Skipper Thomas lokkede dem ved at fortælle om Hastrup Borgs utrolige Skatte, der laa vel forvarede i de dybe Kjældere under de tykke Mure.

Side 26.↑

Fru Skram holdt troligt ud ved sin Husbonds Side,

og afslog hans Anmodning til hende, om at hun skulde begive sig til Skipper Thomas, og bede om hans Lejde og Fred.

„Før dør jeg med dig!“ svarede hun og slog sin Arm om hans Hals, „har vi været hinanden tro i Livet, ville vi følge hinanden ligesaa tro i Døden.“

Han krystede hende til sig; det var et Svar, som var en ægte Danekvinde værdigt, men dem fandtes der ogsaa mange af den Gang.

Den næste Morgen ved Daggry begyndte Stormen paany, men man kjendte ikke ret Hr. Peder Skram; tappere Mand end han fandtes ikke og Bønderne bleve som sædvanligt slaaede tilbage med store Tab.

Saaledes gik det Dag ud og Dag ind, Belejrerne kom ingen Veje, og de Belejrede havde ikke mistet en eneste Mand.

Rygtet om en stor Hærs Nærmelse nedslog endel Modet hos de sejrsvante Bønder og det var ikke uden Ængstelse, at de hver Dag fornyede Angrebet, da de let kunde befrygte at blive angrebne i Ryggen og tilintetgjorte.

Skipper Thomas varimidlertid en Mand af Jern; han havde svoret en drøj Ed paa at faa Peder Skram i sin Magt, og han samlede derfor i al Hemmelighed sin Hærs Kjærne til et almindeligt Angreb fra alle Sider den sidste Dag i November.

Knapt gryede Dagen før det begyndte,

Side 27.↑

og vildere har aldrig en Kamp været. Bønderne trængte frem med ustyrligt Raseri og endelig forkyndte et skingrende Jubelskrig at man havde bemægtiget sig et af de tilmurede Vinduer, sprængt Muren og trængt ind i Taarnet.

Peder Skram samlede alle sine Svende, men blev smertelig skuffet, da han saae dem alle. Der var kun ti, Resten havde taget Flugten og vare gaaede over til Angriberne i Farens yderste Øjeblik.

„Nu vel!“ raabte han, „her er Intet andet for end dø, — frem mod dem, Folk!“

Og svingende sin Stridsøxe styrtede han imod det erobrede Vindue, hvor han netop mødte Skipper Thomas selv.

En rasende Kamp imellem de to Hærførere begyndte; huggene faldt saa tæt som Hagel, men Thomas maatte sande, at haardere Jern havde han aldrig truffet paa.

Ridderen maatte vel vige for den fremvældende Strøm, men kun Skridt for Skridt; hvert Slag af hans Øxe strakte en Mand til Jorden, og paa den Maade naaede han sin Hustrus Kammers, hvor hun laa foran Jesusbilledet med foldede Hænder og bad en inderlig Bøn.

„Kom, min fagre Hustru!“ raabte han. „Fjenden følger mig i Hælene, følg du mig nu i Døden.“

„Ja, min Husbond, ja!“ svarede hun med et saligt

Smil, „Peder Skrams Hustru kan dø med sin Mand.“

Side 28.↑

Han slog sin Arm om hendes Liv og bar hende ud gennem Kammeret i den ene Arm, medens han svang Stridsøxen med den anden og slog den ene Fjende efter den anden til Jorden.

„Hvorhen?“ spurgte hun, „du søger ej Udgangen.“

„Udgangen er spærret!“ svarede han, „jeg søger den anden, der fører til Frihed og Frelse.“

Han slyngede sin tunge Stridsøxe midt ind imellem de hylende og skrigende Bander, der fulgte ham i Hælene, greb en brændende Fakkell fra Armstagen i Muren og styrtede ned i de dybe Hvælvinger med sin elskede Byrde i Armen.

„Han flygter, den Fejge!“ lød Skipper Thomas Stemme, fang ham, fang ham, levende vil jeg have ham; jeg vil holde min Ed, koges skal han i Beg til hans Sjæl farer til Helvede.“

Men idetsamme lød et frygteligt Skrald, Taarnet faldt sammen, Murene styrtede om, Bjælkerne faldt ned, og en uhyre Ildsøjle ompændte Alt med sine røde Flammer.

Ikke en levende Sjæl undslap; Borgen var jevnet med Jorden og begravede under sine Ruiner den tappre Peder Skram med hans tro Hustru og ti Svende. Flere hundrede Fjender, deriblandt Skipper Thomas, fandt ligeledes deres Død, under de tunge Sten, og en eneste Røgsøjle indhyllede Alt i et sort Mørke.

Paa Isen udenfor stod flere Tusinde Mænd, samt mangfoldige Kvinder og Børn, som havde

Side 29.↑

indfundet sig fra Omegnen for at se paa Kampen, men da Borgen sprængtes ved den frygtelige Explosion, brast Isen sønder, og Alle fandt dere Død i Bølgerne, som sorte og skummende foer frem imellem de gyngende Isstumper.

Ingen kjendte dengang synderligt til Krudtets Magt, man tilskrev altsaa andre Kræfter denne frygtelige Ødelæggelse. Det var Dværgene, sagde man, som havde sprængt Borgen i Luften og det var Nøkken, som havde knust Isfladen med sine Lyster og aabnet de sorte Vande for at omkomme de mange Mennesker.

Skræk og Forfærdelse slog Resten af den sammenløbne Bondehær. I større og mindre Afdelinger søgte den at naa og forene sig med Skipper Clement, men overalt blev den modtagen af den sig nærmende Fjende og nedhugget til sidste Mand af de forbittede Hævnere.

Saaledes endte Kampen om Hastrup, der vel blev opbygget igjen, men ikke paa Øen, der havde været saa skjæbnsvanger for den. De Freden kom i Landet, blev den opført paa selve landet, tæt ved Søen, hvor

den endnu ligger som en venlig Gaard, uden Middelalderens kolde, strænge udseende.

Nu er der tilbage at fortælle, hvad der er passeret siden den Tid, og sælsomt nok er det forresten.

Natten efter Hastrups Ødelæggelse saae en nysgjerrig Bonde, der havde set det Hele fra sit Skjul imellem de tætte Buske, en uoverskuelig Mængde smaa Mennesker i graa Bluser

Side 30.↑

og med røde Huer vandre frem af Jorden ved Søens sydlige Bred.

I Spidsen gik en gammel Mand med en Guldkrone paa Hovedet. Hans lange hvide Skjæg naaede ham til Bæltstedet og sørgmodigt var hans Øje, da han med Et standsede og saae sig tilbage.

Det var Dværgkongen, som nu flyttede fra sit næsten tusindaarige Hjem til Thyregod Høje, hvor han nu har sit Sæde, og hvor man stundom kan høre de smaa Dværge arbejde dybt, dybt nede, naar Alt er stille rundt om og naar Maanen staar paa Himlen. Nøkken fik ingen Bugt med dem.

Og ligeledes om Natten, naar Søen ligger blank som et Spejl kan man se en uhyggelig, kæmpemæssig Skikkelse, ligesom en Taage svæve henover de dybe Vande. Det er Nøkken, som vaager over sin Skat og som skaanselsløst styrter Alle i Dybet, som vover at trage efter den.

Og den ligger der endnu, det er baade vist og sandt, man kan endog, saaledes fortæller man, tydeligt se Lerkrukken staa dernede imellem Rørene; det slimede Kryb kravler op og ned ad den, men Ingen mægte at drage den op, thi der er altid Troldom med i Spillet.

Saaledes prøvede to Karle en Julenat paa, at trække den oven Vande. Søen var som altid aaben paa det Sted hvor den ligger, Isen kan aldrig lægge til over den, og de

Side 31.↑

sænkede derfor et stærkt Reb med en Krog, hvormed de ogsaa fik Greb i Krukkens Hank.

I dybeste Tavshed, uden at vexe et Ord begyndte de at hejse den tunge Byrde i Vejret og allerede havde de faaet Randen af den oven for, da pludselig saae Hastrup Gaard brænde i lys Lue.

„Jesus!“ raabte den Ene af dem, „Husbonds Gaard brænder!“

Og idetsamme sank Krukken igjen til Bunds, dybere ned end nogensinde før; men da de igjen saae op, saae de, at det som de havde antaget for Ild, kun var Maanens Straaler paa Sneen, der dækkede Hastrup Gaards Tag.

En anden Gang, en Sommernat ved St. Hansdags Tid, vare ligeledes to Karle gaaede ud i den Hensigt at

finde Skatten, og ligesom de to Andre ved Juletider, saae de den ganske tydeligt staa dybt, dybt nede paa Bunden. Og de saae hvor det skinnede og lynede i den og det var Guldet og de kostbare Ædelstene, som skinnede gennem Søens mørke Vande.

Forsigtig lod de et Reb glide ned og fik ogsaa strax ved første Tag en Løkke slaaet om Krukkens Hals; let næsten svævede den tilvejs, men just som den kom ovenfor, saae de en uhyre Tyr komme lige henimod dem paa Øen.

„En uvan Tyr, en uvan Tyr,“ skreg den Ene, just som den Anden havde bukket sig og taget fat i Hanken, „løb, løb.“

Og idetsamme gled Krukken igjen tilbunds, medens de selv i Forfærdelse og Angst styrtede

Side 32.↑

sig i Vandet; men Tyr var der ingen af, det var kun Skyggen af et gammelt, udgaaet Egetræ, Lynet havde splintret tæt ved Roden, som de havde antaget for en saadan.

Heraf fremgik det altfor tydeligt at Skatten ikke saadan var at bringe i Land, og at Nøggen var Skyld heri, var godt at forstaa, da han jævnlige viste sig og af og til lod en spottende Latter høre, naar han saaledes paa en eller anden Maade havde narret Folk ved Syner og Blændværk.

Den blev altsaa liggende og ligger der endnu, men aldrig vil Nogen magte at drage den op før Nøggen er borte, og det sker ikke før Søen er udtørret, og det kan vare længe.

Ringen, der var Skyld i det Hele, laa imidlertid ude paa den store Hede, hvorhen Ravenen havde bragt den, da den greb den i samme Øjeblik som Hr. Peder Skram kastede den ud fra Taarnet.

Mange Aar efter at Hastrup var opbygget paa det Sted hvor den nu ligger, gik en Yngling og en Ungmø udover den store brune Hede.

Solen var fin Nedgang nær, Lærken sang sin Aftensang og Hjejlen peb sørgmodigt imellem de brune Lyngtoppe, ligesom den begræd den tavse, mennesketomme Egn.

De gik Haand i Haand de to; de saae hinanden saa kjærligt ind i Øjet og hviskede de sødeste Ord til hinanden.

Thi de elskede hinanden, de vilde netop

Side 33.↑

gaa hjem for at bede om hendes Forældres Samtykke.

Just som de gik, fik han Øje paa noget Skinnende, der laa imellem Lyngen; det lignede en Guldsnog, saa besynderlig saae den ud.

„En Ring!“ raabte hun og tog den op, „se en Gang, Harald, en besynderlig gammel Ring, — det var da

mærkeligt, det var et godt Varsel, jeg er vis paa at mine Forældre ikke vil nægte dig min Haand.“

„Jeg har ikke det bedste Haab,“ svarede den unge Mand, „jeg er fattig, du er rig; dine Forældre ville sagtens have en rigere Frier end fattig Harald.“

„Vist ikke,“ lo hun og kyssede ham, „vist ikke, denne Ring, som Skjæbnen lod mig finde, er en Talisman, der kun kan varsle godt; kom, Harald, Mod og Tillid til vor Kjærligheds Sag, og jeg er din.“

„Sæt Ringen paa din Finger,“ vedblev hun i en overgiven Tone, „Jeg fæster dig ved den som min Brudgom; du tilhører mig altsaa og vil en Gang blive Ejer af Hastrup, der jo tilfalder mig.“

Hun næsten trykkede Ringen paa hans Finger, skjøndt han vægrede sig, og atter gik de Begge ad Hastrup til med bankende Hjerter, opfyldte af salig Haab og Glæde.

Inde i Stuen paa Hastrup Gaard sad den rige Nis Kjelsen med sin Hustru; en stolt og hovmodig Mand, der kun agtede Penge og Penges Værd.

Side 34.↑

„Naa,“ brummede han, da de to unge Mennesker traadte ind ad Døren, „er det en Tid at blive ude; vi har ventet dig, min Datter, og tildels ogsaa Dem, Harald, men ikke saaledes.“

„Jeg kommer for at anholde om lille Ellens Haand,“ svarede Ungersvenden ærbødig og traadte hen til ham, „vi elske hinanden saa inderligt og bede i Guds Navn om Eders Minde til vor Forening.“

„Lad dem faa hinanden, Nis,“ sagde Moderen, „de holde saameget af hinanden, det veed jeg.“

„Hm! ja, men Harald ejer Ingenting,“ indvendte han.

„Aa, saa ganske fattig er han dog ikke, kjære Fader!“ lo Ellen med Taarer i Øjnene, „se en Gang, hvad Skjæbnen har givet ham i Arv og Eje.“

Hun pegede paa Ringen af hans Finger. Nis Kjeldsen rejste sig op.

„Hvor fandt du den Ring, Ungersvend!“ sagde han og rakte Haanden ud efter den.

Harald tog den af og gav ham den.

„Ellen fandt den paa Heden,“ svarede den unge Mand, „den laa imellem Lyngbuskene og skinnede som en Guldsnog.“

„Saa er Ringen min!“ raabte Nis Kjeldsen, „Hvad der findes paa det Stykke Lyng tilhører mig, og ej havde jeg ventet af dig, Harald, at du vilde tilegne dig Andres Gods.“

Den unge Mand blev rød.

Side 35.↑

„Det var saa ej Meningen,“ sagde han, „Ellen gav mig .

..“

„Nok, nok,“ afbrød han ham, „den som er voldelig i det Smaa, kan let blive det i det Store; gaa, Harald, du faaer aldrig min Datter.“

Han pegede mod Døren.

Den unge Mand blegnede og strakte Hænderne ud mod Ellen.

„Ellen!“ stammede han, „Ellen!“

„Jeg tør ikke følge dig,“ hviskede hun, „min Fader vil forbyde mig det,“ og hun vendte ham Ryggen.

Da blev han greben af en besynderlig stikkende Smerte, det var ligesom om Hjertet skulde briste. Uden at sige et Ord forlod han Stuen og gik.

Den næste Morgen fandt man hans Lig i Søen, han var gaaet vild om Natten mens han var saadan flakket om, og var styrtet i Søen.

Men Nis Kjeldsen kunde ikke vende sine Øjne fra Ringen; den blændede ham med sin Glands, og en Nat som han kjørte hjem fra Varde, vildledte dens Glands ham, saa han kjørte ud i Søen og omkom tilligemed sine Heste.

Dernede paa Bunden ligger nu Ringen fra Hastrup.

Side 36.↑

Slut!